

Eksempel af et kristeligt og sødeligt Levnet, samt ved beskedene Opførelse, lærerig Omgang og nyttig Veiledning søge at forskaffe sig den Agtelse, som ene kan give Undervisningen den sande Virksomhed og Kraft".

Det var altsaa Ministeriets Hensigt hermed at lade Sagen falde. I Begyndelsen lod det ogsaa til, at Lærer Andersen paaskønnede den Mildehed, Ministeriet havde vist ham. Da han modtog Srettesættelsen af Skoledirektionen, tak han. Han var maaske saa overvældet af de Jøelser, der greb ham i det Dieblit, at han ikke kunde finde Ord til at udtrykke disse sine Jøelser. Men da han kom hjem og i No, gjorde han ikke, hvad jeg tror, at de fleste ærefjære Embedsmænd under saadanne Forhold vilde have gjort, nemlig henvende sig til sine lovlige Foresatte med en Protest og forlange sin Sag undersøgt, for at Sandheden kunde komme for Dagen og hans Uskyldighed, for saa vidt den var til Stede, blive klart beviist. Men Andersen taug. Derimod udkom kort efter et Nummer af „Morgenbladet“ af 26de September, hvori en anden daværende Skolelærer optraadte som Andersens Forkæmper, hvor ved han forklarede, at han havde henvendt sig skriftlig til Skolelærer Andersen, at han havde udbedt sig Oplysninger af ham om Sagen, og at han derefter havde anmodet Andersen om at forholde sig rolig, da han nok skulde tage Sagen i sin Haand for at bringe den frem for den oplyste offentlige Mening og senere ved en Interpellation her i Thinget. Dette Nummer af „Morgenbladet“ gaar navnlig ud paa at paavise, at Lærer Andersen har tiet, fordi han aldeles ikke har hørt Interpellationen ved Mødet, at han maaske ikke en Gang har læst Noget derom i de offentlige Blade, og den ærede Forsatter siger: „Skjøndt jeg ikke vidste den Gang, hvad jeg nu veed, at Hr. Andersen ikke havde hørt den fremsatte Beskyldning mod ham, undrede det mig dog ikke, at han ikke fandt sig foranlediget til at imødegaa den“. Forsfatteren siger endvidere: „Kort efter tog Hr. Andersen hjem. Han kunde ikke vel lade sig forstyrre af Farmaceutens Angreb, som han ikke havde hørt, eller af de forordnede Reserver, som „Nakskov Avis“ og andre fanatiske Høreblade efter Sædvane, bragte og som han maaske slet ikke har læst“. Dette gaar altsaa ud paa at vise, at Andersen har været aldeles uvidende om, hvad der er passeret med Hensyn til den til ham ved Mødet rettede Forespørgsel. Den samme Artikel fremhæver ogsaa i meget stærke Udtryk, hvor forbavset Andersen er bleven, og at „hans Forbavselse over en saa eksempelvis Fremgangsmaade er saa meget større, som han føler sig fuldt overbevist om sin Uskyldighed“. Artiklen var i det Hele affattet i en saadan Form og en saadan Tone, at det er aldeles klart, at for saa vidt denne Artikel var skreven med Andersens Vidende og Villie, for saa vidt den var skreven i den Hensigt

at gjøre ham til en Slags Martyr, ja endogfaa til en politisk Martyr, var Lærer Andersens Sag derved indtraadt i et nyt Stadium, og det er den anden Side af Sagen. Saa snart derfor den Interpellation var fremkommen her i Thinget, som alt var bebudet i Artiklen i „Morgenbladet“, anfaa jeg det for min Pligt at skaffe den Oplysning tilstede, som jeg yderligere kunde skaffe om Sagen, og hvis jeg ikke tager feil, har man netop igaar bebrejdet min ærede Kollega, Justitsministeren, at han ikke har skaffet sig Oplysninger i Mellemtiden, efterat Interpellationen var stillet, hvilke han saa havde kunnet meddele her. Jeg opfordrede derefter Politiet til, at de skulde skaffe de Oplysninger bekræftede, for hvis Rigtighed det havde indeftaaet mig og Regjeringen. Derefter optoges Forhør over de Vidner, som man tidligere vidste vare villige til at bekræfte Faktum til enhver Tid, og jeg holder her i min Haand en Udskrift af et Forhør fra Lollands Sønder Herred, ifølge hvilket 6 hæderlige Mænd i de forskjelligste Livsstillinger, som Alle vare tilstede ved Mødet i Arninge og ved Festsmaaltidet, under Eds Tilbud forklare, at de have hørt Lærer Andersen bruge Udtrykket „den, der kalder sig Konge“, og at de Alle strax søgte sig stødt derover. De erklære, at de have ligeledes hørt, at han er bleven interpelleret om, hvad Betydningen deraf var, uden at han har svaret derpaa. At 6 Mænd saaledes erklære og bevidne, at de have hørt og bestemt hørt en Ting, kan naturligvis ikke modbevise ved, at Andre ikke have hørt den. Thi man kan ikke forlange, at ved et Festsmaaltid, hvor der hersker stor Støi, Enhver, der er tilstede, skal have hørt Alt, hvad der bliver sagt af Alle. Naar det endvidere er blevet yttret, at de Vidner, som her have afgivet Forklaring, høre til Lærer Andersens politiske Modstandere, skal jeg med Formandens Tilladelse oplæse et Par Linier af „Nakskov Tidende, Lollands Folkeblad og Avertissements-Avis“, som den ærede Forespørger vist ikke vil betegne som et officielt Organ for Højre, og som er redigeret af Valdemar Pedersen, der, hvis jeg ikke tager feil, var Dirigent ved Folkemødet i Arninge (Afbrudelser). Ja, han var i hvert Fald tilstede og udbragte en meget omtalt Skaal ved Festsmaaltidet der. I hans Avis, som er dateret den 18de Sept. 1874, altsaa 8 Dage før den omtalte Artikels Fremkomst i Morgenbladet, siger han: „Det officielle Organ for Omegnens geistlige og verdslige Myndigheder har set sig itand til at erfare, at Kirke- og Undervisningsministeriet igjennem Skoledirektionen for Lollands Nørre- og Sønderherreder har tildelt Hr. Lærer Andersen i Kjøbenhavn en Tilrettevisning i Anledning af en Ytring, der undslap ham ved Festen i Arninge den 19de Juli dette Aar. Han var nemlig saa uheldig at komme til at bruge Udtrykket „den, der kalder sig Konge“ om Kong Christian den 9de. Da det vil være klart for